

„Geef hier,” riep hij, met een onhandige greep naar den zakdoek; hij lachte ook, maar had de gewaarwording alsof zijn oogen huilerig bang keken. Zij hield hem het groezelige propje voor: hij hoopte angstig dat het niet uit elkaar zou gaan. Uit vrees daarvoor greep hij nog eens en gaf haar bij ongeluk een stoot tegen de linker borst. Hij keek even naar de plaats waar het was aangekomen, toen schuw naar haar oogen, die schitterden en knipten; hij wilde niet zoo laf zijn, z'n blik weer af te wenden, maar voelde zich als een geslagen hond.

„Geef hier,” zei hij nog eens werktuigelijk, de woorden herhalend, waarnaar zijn mond nog stond.

„Niet voor niets,” fluisterde Margreet, ze voelde zich verrukt en schuldig, en ook verwonderd. dat ze tot een berekenden daad als deze in staat was. Tranen kwamen in haar oogen, maar ze hield ze open. Nu boog Thijs zich over haar heen en kuste haar, éénmaal. „Nog eens,” lispte zij. Toen omhelsde hij haar hartstochtelijk en in zijn armen begon ze te schreien. Thijs deed heel lief en trachtte haar tot bedaren te brengen. Toen dat niet lukte werd hij beschermend teeder en lacherig troostend.

Eenmaal op zijn kamertje terug raakte hij buiten zichzelf van vreugde. Hij mocht een meisje vrij aanraken, zoenen, knuffelen, een meisje van één en twintig, bijna een volwassen vrouw. Het voorrecht, dat hij verkregen had scheen hem zoo ongelooflijk groot, zoo ongerijmd heerlijk, dat het voor 't oogenblik niet eens zijn ijdelheid opwekte; het verblufte alle bijgedachte. Hij verlangde naar Margreet. zooals hij nog nooit naar iemand verland had en stond langen tijd om een hoekje op wacht om haar even alleen te treffen. Ze spraken toen af dat ze elkaar 's avonds in het stadspark zouden ontmoeten.

Om den tijd te dooden trachtte Thijs te studeeren, maar het vlotte niet. Telkens kwam de vreugde hem kittelen; hij wenschte zich soms hardop geluk. Toen herinnerde hij zich al zijn vroeger gedroom

van trouwe vriendschap, en werd melancholiek. Vriendschap had hij moeten missen, dat was waar, en hij had het moedig gedragen. Nu werd hij ruim beloond; nu had een vrouw hem lief, dat was iets veel hoogers, liefde, vertrouwelijke omgang.... O, wat zouden zij, Margreet en hij, heerlijke gesprekken voeren en wanneer ze dan de allerschoonste dingen in elkaars ziel gelezen hadden, zou hij haar dicht naar zich toe trekken en sprakeloos van verrukking zouden ze blijven zitten, doof en blind voor de wereld om hen heen.

Margreet gaf zich dien avond geheel over aan het genot van zich het levend eigendom te voelen van hem, dien zij lief had; ze vond het een zaligheid haar handen in de zijnen te vleien, hem stil aan te zien, zijn oogen te zien blinken door een ver lantaarnlicht, de omtreklijn van zijn hoofd en krachtigen romp te volgen met den blik. Het eenige wat haar in 't begin hinderde, was, dat zij naast haar liefde een soort moederlijk beschermende teederheid voor hem voelde. Maar allengs, terwijl hij zacht en dringend tot haar sprak, verdween dat. Een kleine verbazing ontwaakte in haar, ze had niet gedacht dat hij zoo weinig meer kind was en wantrouwde dat een oogenblik, maar spoedig liet ze zich bedwelmen door zijn melodieuze woorden, die veel mooier waren, dan alles wat ze in haar boeken gelezen had. Ze luisterde met een eerbiedige ernst, naar wat hij zei over elkaar in den omgang vormen, over de wrijving der geesten en kleine verschillen van opvatting, die den band der liefde juist nog krachtiger zouden aanhalen, en zij bracht zoo nu en dan te berde wat zij zich uit haar lectuur herinnerde. Maar toen zij laat in den avond weer alleen was en aan zijn woorden teruggacht, wekten zij in haar gemoed een weë ongerustheid, die ze niet flink onder de oogen durfde zien.

Den volgenden avond praatte hij veel over den hartstocht, over den huiselijken haard en een gezellige huis- en slaapkamer; hij vroeg